ORATIO FV-NEBRIS HABI-ta in Templo beatæ *Mariæ Oxon.*

Ab ISAACO WAKE,

PVBLICO ACADE-miæ Oratore, *Maij* 25. *An.* 1607. quum mœsti *Oxonienses, pijs mani-bus* IOHANNIS RAINOLDI *parentarent.*

OXONIÆ,

Excudebat Iosephus Barnesius. 1614

O

dem
de p
lo d
dem
pie
ind
tem
biu
ant
mer
ran
sas t
bus
nes
dier
nus
ræ i
tur,
doc
ane
tate

ORATIO FVNEBRIS

Vàm fragilis ſit, & incerta humanæ vitæ conditio, quam ſomno aut fabulæ ſimilis, vtinã (Viri Ornatiſſimi & mœſti vndequaq; Academici) modo ſuperi voluiſſent, aliunde potius, quàm ex præſenti ſpectaculo diſceremus. Scilicet ſeneſcẽtis quidem mundi, & ad occaſum jam præcipitantis, ſatis multa ſuperq; vidimus indicia, Intemperiem cœli, malignitatem ſtellarum, ventorum turbines, nubium Cataclyſmos, maris furores non ante cognitos, quæ dira omnia, pias mentes, horrore ruentis cœli, & expirantis Naturę perterrefaciunt. At *Muſas* tamen æternas, & reliquis labentibus omnibus, *Artes* immortales fore, neſcio quomodo nobis ipſis adblandientes, facilè credidimus, donec magnus hic literarum Atlas, quocum literæ ipſæ ſanctiores nũtare certè videntur, ſi non occumbere, ſuo nos fato docuit, ſpem etiam illam vanam & inanem eſſe. Cujus ſortem beatam, pietate & moribus dignam ſuaviſſimis, ab

ſit,

sit, vt flebilibus quisquã deploret nenijs, cum nihil sit quod illi vlterius optare vel avidissimus possit, nisi illã *Virginii Rufi* felicitatem, cui, tanquam cumulus accessit in funere laudator *Cornelius Tacitus*. Mihi vero (*Academici*) vestram hanc intuenti, aliàs gratam & jucundam, nunc autem, pro occasionis ratione, flebilem & tristem frequentiam, ita in mentem veniunt illæ Regiæ *Xerxis* lacrymæ, quas ad conspectum exercitus numerosi fudit, vt non possim quin intimis suspirem præcordijs, cum in præsenti speculo, mortalitatis etiam vestræ videam imaginem. Quis enim est qui doctrinæ, sapientiæ, virtutis fiduciâ, spem vitæ in longinquũ extendere ausit, cum difficiles Parcæ, & non exoranda numina, hunc tantũ Orthodoxæ fidei Herculem, & Christianę religionis Propugnatorem, nec matris *Academiæ* lacrymis, nec lugentis *Ecclesiæ* importunis precibus voluerint condonare? Certè si inæstimabiles illæ mentis opes & non interituræ animi divitiæ ad Corporis etiam firmitatem & vigorem aliquid facere, aut quomodocũq; derivari potuissent vixisses *Rainolde*, nec tam ex voto tuo, qui cœlum voluisti, quàm ex nostro,

qui

qui te; vixisses ita, vt nunquam more-
reris, senesceres, ægrotares. Atqui
magno humani generis dispendio, cō-
trariā ferè ratione vsu venire solet, vt
quò magnificentiùs quis, & illustriùs
divinis literarum & sapientiæ orna-
mentis animum excoluerit eò citiùs,
adeóq; etiam festinantiùs, & mens ip-
sa terrestris pertęsa domicilij sublimi-
ora cogitet, & corpus itidem, omni iā
spiritu in nobili illo, sed tamen labo-
rioso studiorum opere, exhausto pla-
nè & absumpto satiscat, ac deficiat.
Quæ nimirum res in causa fuit, vt tu,
Rainolde, tot secundis prę lijs literarum
omnium victor & triumphator, accisis
tamen corporeis viribus, exhalares
gloriosam animam, nosq; in luctu &
orbitate mœrore confectos destitue-
res. Quid autem? Non te labentem tua
plurima pietas, non virtus, non sanc-
titas, & eruditio ad miraculum ingens
servare potuit? Scilicet an quia nihil
erat quod vltra disceres, ideò vlteriùs
ne vivere voluisti? An non dignus in-
ter cæteros *Ficinus*, quem aliquando
evolueres, qui de sanitate tuenda, &
vitā in æternum proroganda disseruit?
Satis vixisti tibi ipsi; esto satis gloriæ
tuæ, cui tamen supervivere non potu-
isses:

isses: At non Reipub. satis, quæ probitatis & virtutum omnium exemplar in te positum desiderat; Non Academiæ, quæ eruditionis jam extinctum requirit lumen; Non deniq; communi Religionis causæ, quæ te orbata Duce, in medio procellosi maris non sine naufragii periculo fluctuat. Equidem quòd alter fortiorq; *Cocles* ingruentes hostium infensissimorum catervas princeps repulisti, quòd exciso, cui institeras, ponte sublicio; tamen saluo scuto desiluisti, rem abs te præclarissimè gestam nemo negaverit; rejecisti siquidem perduelles; at verò nondum soluta est obsidio, esto enim quòd Romanam *Idolomaniam* detractâ larvâ, Dei hominutnq; odio exposuisti; quòd jugulum *Antichristiani* mõstri incepisti petere; quòd per *Harti* latera ipsum *Cor* Papismi transfixisti. At *Sanderus* tamen adhuc intactus, nisi quòd Dei vindicem dexteram, in montibus Hibernicis erro profugus expertus est. *Bellarminus* non satis fractus; *Baronii* nec omnes detectæ fraudes; vt taceam nova, quæ huic Hydræ quotidie repullulant capita; His tantis in negotiis quomodo vacabat tibi mori? Cum tam ingens messis & operarii sint tam

pauci

pauci? Tui similes tam nulli? Cum vndiq; superstitio instar maris nostri *Virgivii* novis exundet fluctibus?

Est ista lamentantis *Ecclesiæ* lugubris vox, quam ex acerbissimi doloris sensu tam flebiliter sonat, ac si ipsa etiam cum *Rainoldo* animam egisse videretur. At matris *Academiæ* mœstiorem adhuc vultum, & tristiorem faciem (si tristior cogitari possit) quis demum *Timanthes* exprimendo erit?

Huc veniunt lacrymæ, Niobe quibus obruta mater.

Nihil hæc nisi *Rainoldum* cogitat, *Rainoldum* videt, *Rainoldum* vanis imaginibus audit, alloquitur, tenet. Et certè (*Academici*) licet felicissimæ huic nostræ parenti tanta sit præsenti hoc seculo, tamq; numerosa doctissimorum virorum soboles, vt suam sibi potiùs gratulari fæcunditatem, quàm præsentem debuerit orbitatem lugere, eamq; Matris *Brasidæ* vocem nunc certè, si vnquam, vsurpare, *vir bonus est Brasidas & fortis, sed habet multos Sparta similes*: non possum tamen, quin eiusdem piis lacrymis, & justo huic dolori veniam facilem concedam, cum cogitem *Rainoldum* amisisse, qui (absit dicto invidia) reliquis suis filiis tantùm præluxit,

lin-

linguarum diversissimarum excellenti peritiâ, & artium scientiarumq; omnium perfectâ panopliâ, vt supra humani ingenii fastigium positus videretur, natusq; in quo omnes Musæ suos omnes vires experirentur. Nemini (*Auditores*) detraho, dum debita *Rainoldo* persoluo; nec huius iustis, scio, laudibus invidebunt vel patres reverendi, qui domi hanc nostram Oxoniam suâ exornant gravitate, doctrinâ, pietate; vel illustrissimi illi pietatis & litterarum *Antistites*, qui ad clavum Ecclesiæ adsidentes, prudentiæ, sanctitatis, & eruditionis stupenda specimina vniverso orbi exhibent Christiano. Quibus maximis *Academiæ* & *Ecclesiæ* luminibus, si quis *Rainoldum* hunc nostrum tantò meritis minorem judicet, quantò publicâ dignitate, & totenti minus resplenduit fulgore, recognoscat is velim illud *Augustini*, Episcoporum maximi de *Divo Hieronymo* eulogium. *Quantumvis Episcopus Presbytero superior, at Hieronymus tamen Presbyter etiam Augustino Episcopo maior*: & vt vt alij in hoc nostro mirentur scientiam, humilitatem, abstinentiam incredibilem, quæ omnia in illo (fides numinum !) plus quam mira fuerunt; ego tamen

hoc

hoc vnum stupeo, mirabor q; semper, gloriam illum & honorem calcare potuisse De quo tametsi illud non dixero, quod de *Luthero Illiricus* & *Wigandus*, quem *Gerasanicum Prophetam* appellarunt: tamen cum nihil sit vel in *Lutheri*, vel *Calvini*, vel *Bezæ*, aut *Woitzkeri* laudibus, quod non suo merito sibi ipsi *Rainoldus* vendicet; gratulabor ego quidem huic nostræ Patriæ quòd eduxerit, matri *Academiæ* quod educaverit, & feracissimo illi bonorum ingeniorum *Collegio*, quòd lactaverit *Rainoldum*, quem (vt cum domesticis suis illum comparem) virtutis, pietatis, & eruditionis commendatio supra ipsum *Iuellum*, *Wottonem*, *Vivem*, *Hookerum* elevavit, supraq; *Polum*.

Eat autem [a] *Westonus* impurus & impudicus rabula; eructet quæ volet cõvitia; dicat ingenij tarditatem; dicat simulatos *Rainoldi* morbos: plumbei scilicet fuimus (*Academici*) qui tam habetis ingenium suspeximus: deliri, qui ægrotasse credidimus, quem (proh dolor) mortuum videmus. Quanquã nec *Westonus* ipse [b] *Patrui* sui, quem ita iactat, & [c] morum, & fugæ turpitudine similis, cum Principes Academię nostrę ita lacesseret, vt etiam qui matrimonium

[a] Westonus in scurrili *præfatione* ad libros de Triplici hominis officio.

[b] Doctor *Westonus* qui è Collegio hic nostro Lincoln. propter infamem libidinem expulsus.

[c] Nam & eiusdem nefandi flagitij *Duacensis* hic etiam *Professor* reus, (ni fama mendax) deprehenditur.

nium contraxissent, quasi sceleratos homines nominatim perstringeret, habuit vel vnum aliquod factũ, quod in omni vita sanctissimi hujus viri reprehenderet.

At ille longiùs aberat: quid qui steterunt propiùs? Amârunt omnes hominem, amârunt mores & integritatẽ. Quòd si obstinata severitas, & invictus adversus gratiam animus, ei vitio verti poterant; aut si quid aliud (quid autem potuit?) sed si quid potuisset in eo improbari nę crimen illud honestũ citiùs, quàm *Rainoldus* turpis efficeretur. Sed ille nunc feliciter agit inter Angelos: nos verò qui magnos optimi sapientissimiq; viri manes veneramur, beatam tum demum *Oxoniã* pronuntiare non dubitabimus, quando parem similemq; in hujus locum surrogaverit, Habeamus enim, quos summa eloquentia, infinita lectio, sublimitas ingenii, judicii gravitas, virtus, humanitas, candor, eaq; omnia scriptis egregiè monumentis, quam maximè commendent, *Rainoldum* certè non habebimus. At quid ipsum loquor? Cujus tanti viri, jam nunc sepulchrum, heu tantillis inhiat reliquiis, quas hodie postremùm cernimus, salutamus,

va-

valere jubemus,

Posterrumum(inquam) *& postea non-*
unquam amplius.

Mihi verò vt(quod vnicum restat) ef-
ferri jubeam,

-- Non lingua valet, non corpore nota
Sufficiunt vires, nec vox, nec verba se-
quuntur.

Itaque; Sophoclea mutuabor

--- agesis, quisquis amicus
Ades hic præsens, propera, curre,
Impende viro summo officium.
Ac nemo quidem, queis loquor, horum
Rainoldo fuit melior vir.

FINIS.

